

एलियाह — क्रमांक दहा

Jeff Pippenger

2023-10-13

१८५६

मिलेराइट चळवळीचे प्रतिनिधित्व यशया अध्याय सातमध्ये इ.स.पू. 742 मध्ये आरंभ झालेल्या पासष्ट वर्षांच्या एका भविष्यवाणीद्वारे करण्यात आले होते. यशयाच्या इतिहासात घडलेली ती पासष्ट वर्षे 1798 पासून 1863 पर्यंतच्या पासष्ट वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतात. अल्फा आणि ओमेगा हे नेहमीच आरंभासह अंत दर्शवितात. ही पासष्ट वर्षांची भविष्यवाणी इस्राएलच्या उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील राज्यांवर आलेल्या “सात वेळा” या शापाची ओळख करून देते. उत्तरेकडील राज्याविरुद्धची पहिली “सात वेळा” इ.स.पू. 723 मध्ये, यशयाने राजा आहाज याला ती भविष्यवाणी सादर केल्यानंतर एकोणीस वर्षांनी, सुरू झाली. दक्षिणेकडील राज्याविरुद्धची शेवटची “सात वेळा” पासष्ट वर्षांच्या शेवटी, इ.स.पू. 677 मध्ये, सुरू झाली.

एफ्राईमाविरुद्ध सात काळांच्या पहिल्या शापाचा अंत 1798 मध्ये झाला; तोच अंतकाळ होता, जेव्हा दानिएलच्या आठव्या आणि नवव्या अध्यायांतील उलाय नदीचे दर्शन उघडण्यात आले. भविष्यसूचक रीतीने त्याने पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या आगमनाला आणि मिलेराइट चळवळीच्या भविष्यसूचक प्रारंभाला चिन्हांकित केले. यहूदाविरुद्ध सात काळांच्या शेवटच्या शापाचा अंत 1844 मध्ये झाला; तो तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे आगमन होते. त्यानंतर एकोणीस वर्षांनी, 1863 मध्ये, भविष्यवाणीच्या आरंभी दर्शविलेली पासष्ट वर्षे मिलेराइट चळवळीच्या समाप्तीला आणि लौदिकीया येथील सातव्या दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीच्या प्रारंभाला चिन्हांकित करित होती. 1863 पूर्वी सात वर्षे, म्हणजे 1856 मध्ये, जेम्स व्हाइट यांनी हे ओळखण्यास प्रारंभ केला की मिलेराइट चळवळ फिलाडेल्फिया मंडळी राहिली नव्हती, तर ती लौदिकीया मंडळी बनली होती. त्यांचा नातू, एलेन व्हाइट यांचे चरित्र लिहिताना, 1856 च्या इतिहासाविषयी आणि लौदिकीया संदेशाविषयी असे लिहितो.

“लाओदिकेया मंडळीला दिलेला संदेश”

“शब्बाथ पाळणाऱ्या अॅडव्हेंटिस्टांनी असा दृष्टिकोन स्वीकारला होता की प्रकटीकरण २ आणि ३ मधील सात मंडळ्यांना दिलेले संदेश शतकानुशतके ख्रिस्ती मंडळीच्या अनुभवाचे चित्रण करतात. त्यांचा निष्कर्ष असा होता की लाओदिकेया मंडळीला दिलेला संदेश त्या लोकांना लागू होतो, ज्यांना ते आता नामधारी अॅडव्हेंटिस्ट असे संबोधत होते, म्हणजे ज्यांनी सातव्या दिवशीचा शब्बाथ स्वीकारला नव्हता. ९ ऑक्टोबरच्या Review मधील एका लघु संपादकीय लेखात, जेम्स व्हाइट यांनी काही विचारप्रवर्तक प्रश्न उपस्थित केले, ज्यांची प्रस्तावना त्यांनी अशी करत म्हटले:”

“चौकशीचा प्रश्न पुन्हा नव्याने पुढे येऊ लागला आहे, ‘पहरेकऱ्या, रात्रीविषयी काय?’ सध्या, ज्या विषयाशी त्या प्रश्नांचा संबंध आहे त्याकडे लक्ष वेधण्यासाठी विचारलेल्या केवळ काही प्रश्नांचाच येथे जागा आहे. आम्हांला विश्वास आहे की, लवकरच एक पूर्ण उत्तर दिले जाईल.—Review and Herald, Oct. 9, 1856.

“त्याने विचारलेल्या अकरा प्रश्नांपैकी, सहाव्या प्रश्नाने लाओदिकीकरांवर नेमके लक्ष केंद्रित केले.”

“६. लाओदिकीयांची अवस्था (कोमट, आणि न थंड न गरम) तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा दावा करणाऱ्यांच्या समूहाच्या स्थितीचे योग्य रीतीने चित्रण करित नाही काय?—तत्रैव.”

“शेवटचा प्रश्न हा विषय उघड करतो:

“11. जर लोक म्हणून हीच आपली स्थिती असेल, तर आपण ‘सत्य साक्षीदाराच्या’ ‘सल्ल्याकडे’ लक्ष दिल्याशिवाय देवाची कृपा मिळण्याची आशा बाळगण्यास आपल्याजवळ काही खरे कारण आहे काय? मी तुला

सल्ला देतो की माझ्याकडून अग्नीत तावूनसुलाखून निघालेले सोने विकत घे, म्हणजे तू धनवान होशील; आणि पांढरी वस्त्रे, म्हणजे तू वस्त्र परिधान करशील, आणि तुझ्या नमनतेची लज्जा प्रकट होणार नाही; आणि डोळ्यांत घालावयाचे अंजन लाव, म्हणजे तुला दिसेल. ज्यांच्यावर मी प्रेम करतो, त्यांना मी धिक्कारतो आणि शिस्त लावतो; म्हणून उत्साही हो आणि पश्चात्ताप कर. पाहा, मी दाराशी उभा आहे आणि टकटक करीत आहे: जर कोणी माझा आवाज ऐकेल आणि दार उघडेल, तर मी त्याच्याकडे आत येईन, आणि त्याच्याबरोबर भोजन करीन, आणि तो माझ्याबरोबर. जो जय मिळवितो त्याला मी माझ्या सिंहासनावर माझ्याबरोबर बसण्याचा अधिकार देईन; जसे मीही जय मिळविला आणि माझ्या पित्याबरोबर त्याच्या सिंहासनावर बसलो आहे. प्रकटीकरण 3:18-21.—तत्सम.”

“या विषयाचे सत्य जेम्स व्हाईट यांच्या मनावर नुकतेच उगवत असल्याचे स्पष्ट होते. Review च्या पुढील अंकात ‘the seven churches’ या शीर्षकाखाली सात स्तंभांत मांडणी प्रकाशित करण्यात आली. आपल्या प्रारंभीच्या उद्गारांत त्यांनी घोषित केले:”

“काही आधुनिक भाष्यकारांशी आपण सहमत असले पाहिजे की, या सात मंडळ्या संपूर्ण ख्रिस्ती युगाचा व्याप करणाऱ्या, सात कालखंडांतील ख्रिस्ती मंडळीच्या सात अवस्थांचे प्रतिनिधित्व करतात, असे समजले पाहिजे.—Ibid., Oct. 16, 1856.

“त्यानंतर त्याने भविष्यवाणी हाती घेतली व प्रत्येक मंडळीविषयी स्वतंत्रपणे विचार केला. सातव्या, लाओदिकीया येथील मंडळीपर्यंत येताच, त्याने घोषित केले:”

या मंडळीचे हे दुःखद वर्णन आपल्यासाठी एक लोकसमूह म्हणून किती नम्र करणारे आहे! आणि हे भयंकर वर्णन आपल्या वर्तमान स्थितीचे अत्यंत परिपूर्ण चित्र नाही काय? नक्कीच आहे; आणि लाओदिकीयाच्या मंडळीला दिलेल्या या अंतःकरणाचा शोध घेणाऱ्या साक्षीच्या सामर्थ्यापासून पळ काढण्याचा प्रयत्न करून काहीही उपयोग होणार नाही. प्रभु आम्हाला ते स्वीकारण्यास आणि त्यापासून लाभ घेण्यास साहाय्य करो.—त्याच ठिकाणी.

“लाओदिकीया मंडळीला त्याने दोन स्तंभ अर्पण केल्यानंतर, त्याच्या समारोपातील उद्गारांनी एक प्रभावी आवाहन केले:

“प्रिय बंधून्, आपण जग, देह आणि सैतान यांवर विजय मिळवला पाहिजे; अन्यथा देवाच्या राज्यात आपला काहीही भाग असणार नाही.... हे कार्य त्वरित हाती घ्या, आणि विश्वासाने पश्चात्ताप करणाऱ्या लाओदिकीयांना दिलेल्या कृपामय प्रतिज्ञांवर आपला हक्क प्रस्थापित करा. प्रभूच्या नावाने उठा, आणि आपल्या प्रकाशाला त्याच्या धन्य नामाच्या गौरवासाठी चमकू द्या.—Ibid.

“या कार्यक्षेत्रातून आलेला प्रतिसाद विद्युत्स्फूर्त करणारा होता. २० ऑक्टोबर रोजी ओहायो येथून जी. डब्ल्यू. होल्ट यांनी लिहिले:”

“होय, माझा विश्वास आहे की आपण, जे देवाच्या आज्ञा आणि येशूचा विश्वास यांसह तिसऱ्या संदेशात आहोत, आपणच ती मंडळी आहोत जिच्याशी ही भाषा संबोधित आहे; आणि आपण तपासून पाहिलेले सोने, शुभ्र वस्त्रे, आणि नेत्रांजन यांसाठी मागणी करण्यास अतिशय लवकर करू शकत नाही, जेणेकरून आपण पाहू शकू.—Ibid., Nov. 6, 1856.

“ईशान्येकडून या विषयावर एक नवा आवाज ऐकू आला—तो म्हणजे मॅसेच्युसेट्स राज्यातील प्रिन्स्टन येथील स्टीफन एन. हॅस्केल यांचा. प्रथम-दिवस अॅडव्हेंटिस्ट म्हणून त्यांनी वयाच्या २०व्या वर्षी प्रचार करण्यास आरंभ केला होता; आणि आता, तीन वर्षांनी, ते तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशात आले होते. बायबलचा सखोल अभ्यासक असलेल्या त्यांनी, सात मंडळ्यांच्या प्रश्नाची ओळख करून देणारा व्हाइट यांचा संक्षिप्त प्रारंभीचा संपादकीय लेख पाहिल्यानंतर, Review साठी एक विस्तृत लेख लिहिण्याचा निर्णय घेतला:”

“ज्या विषयाचा उल्लेख करण्यात आला आहे, तो गत काही महिन्यांपासून माझ्या अत्यंत गाढ रसाचा विषय राहिला आहे.... काही काळापासून मला असे मानण्यास प्रवृत्त करण्यात आले आहे की लाओदिकीकरांस दिलेला संदेश आपल्यालाच लागू होतो; म्हणजे, तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना; यासाठी अनेक कारणांमुळे, जी मला भक्कम वाटतात. त्यांपैकी दोन मी नमूद करीन.—तेथेच.”

“हे तो असे करतो की, आपल्या निष्कर्षासाठी दोन स्तंभ अर्पण करतो. समाप्त करताना त्याने घोषित केले:”

“तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा केवळ एक सिद्धांत—नाही, कधीच नाही—आपल्याला तारू शकणार नाही, जोपर्यंत आपल्याजवळ विवाहवस्त्र नाही, जे संतांचे नीतिमत्त्व आहे. आपण प्रभूच्या भयात पवित्रतेची परिपूर्णता साधली पाहिजे.—तत्सम.”

“जेम्स व्हाइट यांनी लाओदिकेया येथील मंडळीला दिलेल्या संदेशावरील आपली संपादकीय लेखमाला पुढे चालू ठेवली, तेव्हा सब्बाथ पाळणारे अॅडव्हेंटिस्ट Review मध्ये आता जे विचार वाचत होते ते धक्कादायक होते; परंतु विचारपूर्वक, प्रार्थनापूर्वक मनन केल्यानंतर ते लागू पडणारे आहेत, असे दिसून आले. संपादकांना आलेल्या पत्रांमधून बऱ्यापैकी सर्वसाधारण सहमती दिसून आली आणि पुनरुज्जीवनाची चळवळ सुरू झाली असल्याचे सूचित झाले. हा जागृत करणारा संदेश केवळ भावनावश उद्भवलेला नव्हता, याची साक्ष एप्रिल १८५७ मध्ये प्रकाशित झालेल्या Testimony No. 3 मधील पहिल्या लेखाने दिली; त्या लेखाचे शीर्षक होते, Be Zealous and Repent. तो अशा शब्दांनी सुरू होतो, “प्रभूने मला दर्शनात, मंडळीच्या तिच्या सध्याच्या कोमट अवस्थेविषयी काही गोष्टी दाखवल्या आहेत, ज्या मी तुम्हांस सांगणार आहे.”—1T, p. 141. यामध्ये एलेन व्हाइट यांनी सांसारिक समृद्धी व संपत्ती यांच्या माध्यमातून सैतानाने मंडळीवर केलेल्या हल्ल्यांविषयी तिला जे दाखविण्यात आले होते ते मांडले.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 342-344.

मिलराइट चळवळ भविष्यसूचक रीतीने फिलादेल्फियाच्या मंडळीप्रमाणे आरंभली, आणि 1856 मध्ये ती लाओदिकीयेची मंडळी झाली. सात वर्षांनंतर ती चळवळ समाप्त झाली, आणि सातव्या-दिवसाची अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी लाओदिकीयेच्या मंडळीप्रमाणे आरंभली व प्रभूच्या मुखातून ती ओकून टाकली जाईपर्यंत तशीच राहिल. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ लाओदिकीयेच्या मंडळीच्या कळपातून बाहेर आली, जसे मिलराइट चळवळ सार्दिसच्या मंडळीच्या कळपातून बाहेर आली होती. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ मिलराइट चळवळीशी या अर्थाने समांतर आहे की पहिली चळवळ फिलादेल्फियापासून लाओदिकीयेपर्यंत बदलली, आणि शेवटची चळवळ लाओदिकीयेपासून फिलादेल्फियाकडे बदलते. मिलराइट इतिहासात फिलादेल्फियापासून लाओदिकीयेपर्यंतच्या संक्रमणाचा बिंदू 1856 असा स्पष्टपणे चिन्हांकित केला आहे; म्हणून शेवटच्या चळवळीतही संक्रमणाचा बिंदू चिन्हांकित केलेलाच असला पाहिजे, कारण देव कधीही बदलत नाही. संक्रमणाचा बिंदू प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये रस्त्यावर ठार मारल्या गेलेल्या त्या दोन संदेष्ट्यांद्वारे ओळखला जातो.

आणि जेव्हा ते आपली साक्ष पूर्ण करतील, तेव्हा अथांग खाईतून वर येणारे पशू त्यांच्याविरुद्ध युद्ध करील, आणि त्यांच्यावर विजय मिळविल, व त्यांना ठार करील. आणि त्यांची प्रेते त्या महान नगराच्या रस्त्यावर पडून राहतील; ज्याला आध्यात्मिक अर्थाने सदोम व मिसर असे म्हटले जाते, जिथे आपल्या प्रभूला देखील क्रासावर खिळण्यात आले. प्रकटीकरण 11:7, 8.

शेवटची चळवळ मरेल, नंतर उभी राहिल आणि त्यानंतर ध्वजचिन्ह म्हणून पुनरुत्थित केली जाईल. असे करताना ती रिपब्लिकन शिंगाशी संरेखित होईल. रिपब्लिकन शिंग पशूस एक प्रतिमा निर्माण करते, आणि ज्या पशूची ती प्रतिमा निर्माण करते त्याचा उल्लेख प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायात केला आहे; आणि तो पशू प्राणघातक घाव प्राप्त झालेल्या पाचव्या मस्तकाची ओळख म्हणून दर्शविला आहे, जो आठव्या मस्तकाच्या रूपात पुनरुत्थित केला जाईल. तो सातपैकी असलेल्या आठव्या म्हणून पुनरुत्थित केला जाईल.

आणि जो पशू होता, आणि नाही, तोच आठवा आहे, आणि तो सातांपैकी आहे, आणि तो विनाशात जातो.
प्रकटीकरण 17:11.

रिपब्लिकन शिंग त्या पशूची प्रतिमा निर्माण करील, आणि म्हणूनच ते ठार केले जाईल व नंतर पुन्हा जिवंत केले जाईल. जेव्हा ते पुन्हा जिवंत केले जाईल, तेव्हा ते आधीच्या सात मस्तकांपैकी असलेले आठवे मस्तक ठरेल. प्रोटेस्टंट शिंग रिपब्लिकन शिंगाप्रमाणेच त्या पृथ्वीवरील पशूवर आरूढ आहे, आणि म्हणून त्यातही त्याच भविष्यसूचक गतीशीलता असणे आवश्यक आहे. मिलराईट चळवळीतील फिलाडेल्फियाहून लाओदिकेयाकडे झालेला संक्रमण शेवटच्या चळवळीत लाओदिकेयाहून फिलाडेल्फियाकडे होणाऱ्या संक्रमणाचे पूर्वचित्रण करतो.

१८ जुलै २०२० रोजी जेव्हा अंतिम चळवळीला प्राणघातक घाव बसला, तेव्हा ती लाओदिकेया म्हणून मरण पावली. प्रकटीकरण अकरामध्ये दर्शविल्याप्रमाणे, जेव्हा ती फिलाडेल्फियात रूपांतरित झाली, तेव्हा ती आठव्या मंडळीचे प्रतिनिधित्व करील, म्हणजे सातांपैकी असलेली. सन २०२० मधील तो मृत्यू रिपब्लिकन शिंगाशी समांतर होता; कारण १९८९ मधील अंतकाळापासून सहा अध्यक्ष झाले होते. सहाव्या अध्यक्षाला प्राणघातक घाव बसला, जो २०२४ मध्ये बरा होईल. त्यानंतर ते शिर १९८९ मधील अंतकाळापासून संयुक्त संस्थानांचे आठवे शिर ठरेल, आणि ते सातांपैकी असेल. दोन्ही शिंगे सहावी होती जी आठवी होते. ही सत्यता, परिविक्षाकाळ समाप्त होण्याच्या अगोदर उघडण्यात आलेल्या येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाच्या संदेशाचा एक मोठा भाग आहे.

या कारणास्तव, आपल्या वर्तमान इतिहासाचे प्रतिरूप ठरणाऱ्या मिलराईट इतिहासाविषयी स्पष्ट असणे महत्त्वाचे आहे. सिस्टर व्हाईट यांनी 1856 मध्ये या चळवळीवर लाओडिसियाचा जो अनुप्रयोग जेम्स व्हाईट यांनी केला होता, त्याची पुष्टी केली; म्हणून हा असा अनुप्रयोग नाही की जो मानवी तर्काने निष्पन्न झाला आहे. सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चचा रिपब्लिकन शिंगाशी कायदेशीर संबंध जोडला जाण्याच्या सात वर्षे आधी, प्रेरणेने तिला लाओडिसियन चर्च म्हणून ओळखले होते. याचा अर्थ असा की सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या इतिहासात असा एकही दिवस कधीच नव्हता की जेव्हा ती उघडी, दरिद्री, आंधळी, दुःखी आणि दयनीय यांशिवाय काही होती. ही भविष्यसूचक वास्तविकता, येहेज्केल अध्याय आठमधील क्रमशः वाढत जाणाऱ्या चार घृणास्पद गोष्टींना अॅडव्हेंटिझमच्या चार पिढ्या म्हणून ओळखण्यासाठी संदर्भ आणि न्याय्यता प्रदान करते.

यशया सातमधील पासष्ट वर्षांच्या रचनेच्या दृष्टीने मिलराईट इतिहासाकडे पाहिले असता, सात काळांची भविष्यवाणी ही मिलराईट चळवळीच्या संपूर्ण इतिहासावर आच्छादणारे भविष्यवाणीचे छत्र आहे, हे ओळखले पाहिजे. इ.स. १८५६ मध्ये, लाओदिकेया मंडळीला दिलेला संदेश मिलराईट अॅडव्हेंटिझमसाठी वर्तमान सत्य ठरला. लाओदिकेयेचा संदेश सादर करणारा जेम्स किंवा एलेन व्हाईट नव्हता; तो विश्वासू व सत्य साक्षीदार होता.

आणि लावदीक्यातील मंडळीच्या दूताला लिही: 'हे असे म्हणतो आमेन, विश्वासू व सत्य साक्षी, देवाच्या सृष्टीचा आरंभ: मला तुझी कर्मे ठारूक आहेत, की तू ना थंड आहेस ना उष्ण; तू थंड किंवा उष्ण असतास, अशी माझी इच्छा आहे. म्हणून, तू कोमट आहेस, आणि ना थंड ना उष्ण, यामुळे मी तुला माझ्या तोंडातून ओकून टाकीन. कारण तू म्हणतोस, मी धनवान आहे, आणि संपत्तीने समृद्ध झालो आहे, आणि मला कशाचीही गरज नाही; आणि तुला हे ठारूक नाही की तू दीन, दयनीय, दरिद्री, आंधळा आणि नागवा आहेस. म्हणून मी तुला सल्ला देतो की माझ्याकडून अग्नीत तावून-सुलाखून निघालेले सोने विकत घे, म्हणजे तू धनवान होशील; आणि पांढरी वस्त्रे घे, म्हणजे तू परिधान करशील, आणि तुझ्या नागव्या अवस्थेची लज्जा प्रकट होणार नाही; आणि तुझे डोळे डोळ्यांच्या अंजनाने अभिषिक्त कर, म्हणजे तुला दिसेल. ज्यांच्यावर मी प्रेम करतो, त्यांना मी धिक्कारतो व शिक्षा करतो; म्हणून उत्कट हो, आणि पश्चात्ताप कर. पाहा, मी दाराशी उभा आहे आणि ठोठावत आहे: जर कोणी माझा आवाज ऐकेल, आणि दार उघडील, तर मी त्याच्याकडे आत येईन, आणि त्याच्यासोबत भोजन करीन, आणि तो माझ्यासोबत. जो जय मिळवील, त्याला मी माझ्या सिंहासनावर माझ्याबरोबर बसण्याचा अधिकार देईन, जसे मीही जय मिळविला, आणि माझ्या पित्याबरोबर त्याच्या सिंहासनावर बसलो आहे. ज्याला कान आहे, त्याने आत्मा मंडळ्यांना काय म्हणतो हे ऐकावे.' प्रकटीकरण ३:१४-२२.

खरा साक्षीदार हे ओळखतो की जर कोणी मनुष्य त्याचा आवाज "ऐकेल," तर तो आत येईल आणि "त्याच्याबरोबर भोजन करील." जर लाओदिकीया दार उघडील, तर ख्रिस्त आत येईल आणि त्यांच्याबरोबर भोजन करील. जर ख्रिस्ताला प्रवेश करण्याची परवानगी दिली गेली, तर तो एक संदेश घेऊन येतो; कारण भोजन करण्याचे प्रतीक संदेशाच्या स्वीकाराचे प्रतिनिधित्व करते. त्या संदेशाचे सर्वसाधारणपणे केवळ लाओदिकीयेचा संदेश असे वर्णन केले जाऊ शकते, परंतु तो त्याने अर्पण केलेल्या संदेशाचा अर्थ काय दर्शवितो याविषयीचा एक उथळ विचार आहे. 1856 मध्ये, हाग्रम एडसन यांनी आठ लेखांची एक मालिका मांडली, ज्यांत ती भविष्यसूचक माहिती अंतर्भूत होती जी देवाच्या दूतांनी विल्यम मिलर यांना ओळखण्यास व घोषित करण्यास मार्गदर्शन केलेल्या अगदी पहिल्या "काळविषयक भविष्यवाणी"च्या समजुतीचा विस्तार करते. त्या आठ लेखांत, एडसन यशया सात मधील पासष्ट वर्षांची योग्यरीत्या ओळख करून देतात.

मिलरच्या कार्याची सुरुवात सात काळांच्या शोधाने झाली होती; आणि त्याच्या सेवेनुसार नाव प्राप्त झालेल्या चळवळीचा अंत होण्यापूर्वी सात वर्षे, त्या अगदी त्याच भविष्यवाणीचे अधिक सखोल प्रकटीकरण मिलराइट अँडव्हेंटिझमसमोर सादर करण्यात आले. ते त्यांना प्रेरणेद्वारे लाओदिकीयन म्हणून ओळख दिली गेली त्याच वर्षी सादर करण्यात आले. भविष्यसूचक दृष्ट्या, दोन हजार पाचशे वीस दिवसांनंतर, 1863 मध्ये, मिलरने केलेला भविष्यसूचक काळाचा पहिला शोध नाकारण्यात आला. अँडव्हेंट चळवळीसाठीचा लाओदिकीयन संदेश 1856 मध्ये आला, आणि प्रभूने दारावर आठ वेळा टकटक केली, आठ लेखांद्वारे, हे पाहण्यासाठी की त्याला प्रवेश मिळू शकेल काय. चळवळीच्या समाप्तीच्या वेळी, सत्य साक्षीदाराला आपल्या लोकांबरोबर सहभोजन करावयाचे होते, चळवळीच्या प्रारंभापासूनच्या काळाविषयीच्या अगदी पहिल्या संदेशावर भोजन करून. त्याच्या लोकांनी खाण्यास नकार दिला, आणि सात वर्षांनी, किंवा दोन हजार पाचशे वीस भविष्यसूचक दिवसांनंतर, त्याच्या लोकांनी ते दार बंद केले जे दाविदाच्या किल्लीने उघडण्यात आले होते, जी विल्यम मिलरच्या हातात ठेवण्यात आली होती. ते एका जुन्या सामरी भविष्यवक्त्याकडे परत गेले, ज्याने त्यांना असत्य खाऊ घातले, आणि त्यांच्या नियतीवर शिक्का मोर्तब केला की ते गाढव आणि सिंह यांच्या मध्ये मरतील.

१८५६ मध्ये, प्रॉटेस्टंट शिंग दृष्टान्ताच्या दरीतील संकटात होते; कारण जेथे दृष्टान्त नसतो, तेथे लोक नाश पावतात. १८५६ मध्ये, रिपब्लिकन शिंगही संकटात होते.

१८५६ हे वर्ष 'ब्लिडिंग कॅन्सस', म्हणजे कॅन्सस-मिसुरी सीमान्तयुद्ध, म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या हिंसक संघर्षाच्या सातत्याने चिन्हांकित झाले. कॅन्सस हे संघराज्यात मुक्त राज्य म्हणून प्रवेश करणार की गुलामधारक राज्य म्हणून, याविषयी हा संघर्ष होता. या संघर्षात गुलामगिरीसमर्थक आणि गुलामगिरीविरोधी वसाहतकार यांच्यात हिंसक चकमकी घडल्या.

२२ मे, १८५६ रोजी, संयुक्त संस्थानांच्या सेनेट सभागृहातही एक हिंसक घटना घडली, जेव्हा दक्षिण कॅरोलिनातील गुलामगिरीसमर्थक काँग्रेस सदस्य प्रेस्टन ब्रूक्स याने मॅसॅच्युसेट्सचे सेनेटर चार्ल्स सम्नर यांच्यावर आपल्या काठीने क्रूरपणे हल्ला केला. सम्नर यांनी *The Crime Against Kansas* या शीर्षकाचे गुलामगिरीविरोधी भाषण केले होते, ज्यामुळे ब्रूक्स अत्यंत संतप्त झाला होता. या काठीने केलेल्या हल्ल्याच्या घटनेने गुलामगिरीच्या प्रश्नावरून उत्तर आणि दक्षिण यांच्यात वाढत चाललेला तणाव ठळकपणे उघड केला.

१८५६ मध्ये, १८५४ मध्ये संमत झालेल्या कॅन्सस-नेब्रास्का कायद्यामुळे निर्माण झालेल्या राजकीय उलथापालथीच्या प्रत्युत्तररूपाने रिपब्लिकन पक्षाची स्थापना झाली; या कायद्यामुळे गुलामगिरीचा नव्या प्रदेशांत प्रसार होण्याविरुद्ध वाढता विरोध निर्माण झाला. पक्षाचे पहिले राष्ट्रीय अधिवेशन फिलाडेल्फिया येथे भरविण्यात आले, आणि १८५६ च्या निवडणुकीत जॉन सी. फ्रेमॉंट यांची त्यांच्या पहिल्या राष्ट्राध्यक्षपदाच्या उमेदवार म्हणून निवड करण्यात आली.

कॅन्सस-नेब्रास्का कायद्याने कॅन्सस आणि नेब्रास्का या प्रदेशांची संघटना केली आणि त्या प्रदेशांतील वसाहतदारांना त्यांच्या सीमांमध्ये गुलामगिरीला परवानगी द्यायची की नाही हे ठरविण्याचा अधिकार दिला. "लोकसार्वभौमत्व" म्हणून ओळखली जाणारी ही संकल्पना १८२० च्या मिसूरी तडजोडीला प्रत्यक्षात रद्द करणारी ठरली, कारण त्या

तडजोडीने लुईझियाना प्रदेशातील 36°30' समांतर रेषेच्या उत्तरेस गुलामगिरीस मनाई केली होती. या कायद्याचा प्रदेशांतील गुलामगिरीच्या प्रश्नावर अत्यंत दूरगामी परिणाम झाला. यामुळे विभागीय तणाव पुन्हा भडकले, कारण कॅन्सससारख्या पूर्वी मुक्त भूमी मानल्या गेलेल्या प्रदेशांत गुलामगिरीचा विस्तार होण्याची शक्यता यातून खुली झाली. कॅन्सस-नेब्रास्का कायदा संमत झाल्यानंतर, लोकसर्वभौमत्वाच्या मतदानाच्या निकालावर प्रभाव टाकण्याच्या आशेने गुलामगिरीसमर्थक आणि गुलामगिरीविरोधी असे दोन्ही प्रकारचे वसाहतदार कॅन्सस प्रदेशात झपाट्याने येऊ लागले. प्रदेशावरील नियंत्रणासाठी झालेल्या या स्पर्धेमुळे हिंसक संघर्ष उद्भवले आणि १८५६ मध्ये "ब्लीडिंग कॅन्सस" म्हणून ओळखला जाणारा कायदाभंग व अराजकतेचा काळ निर्माण झाला.

१८५६ मधील राष्ट्राध्यक्षीय निवडणूक ही एक महत्त्वपूर्ण राजकीय घटना होती. या निवडणुकीत डेमोक्रेट जेम्स बुकॅनन, रिपब्लिकन जॉन सी. फ्रेमाँट, आणि अमेरिकन पक्षाचे माजी राष्ट्राध्यक्ष मिलर्ड फिलमोर यांच्यात त्रिकोणी स्पर्धा झाली. जेम्स बुकॅनन यांनी ही निवडणूक जिंकली आणि ते अमेरिकेचे १५ वे राष्ट्राध्यक्ष झाले.

जेम्स बुकॅनन यांचे राष्ट्राध्यक्षपद मुख्यतः उत्तर आणि दक्षिण यांच्यात वाढत चाललेल्या तणाव व विभागणीला प्रभावीपणे सामोरे जाण्यात आलेल्या त्यांच्या अपयशासाठी ओळखले जाते; आणि त्याचा शेवट त्यांच्या पदत्यागानंतर अल्पावधीतच अमेरिकन गृहयुद्ध भडकण्यात झाला. नेतृत्व आणि संकट-व्यवस्थापनातील या गंभीर अपयशांमुळे त्यांच्या राष्ट्राध्यक्षपदाकडे अमेरिकेच्या इतिहासातील सर्वात कमी यशस्वी राष्ट्राध्यक्षपदांपैकी एक म्हणून वारंवार पाहिले जाते.

१८५७ मधील कुप्रसिद्ध ड्रेड स्कॉट निर्णयाने असे घोषित केले की गुलाम, ते दास्यात असोत किंवा मुक्त असोत, नागरिक नव्हते आणि त्यांना संघीय न्यायालयांत दावा दाखल करता येत नव्हता. तसेच त्यात असेही घोषित करण्यात आले की अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांच्या प्रांतांमध्ये गुलामगिरी रोखण्याचा अधिकार काँग्रेसला नव्हता. डेमोक्रेट बुकॅननने गुलामगिरीसमर्थक ड्रेड स्कॉट निर्णयाला सार्वजनिकरीत्या पाठिंबा दिला.

डेमोक्रेट बुकॅनन यांची गुलामगिरीसमर्थक भूमिका केवळ तणाव वाढून यादवी युद्धापर्यंत पोहोचण्यास कारणीभूत ठरली असे नव्हे, तर देशाच्या अर्थव्यवस्थेचे व्यवस्थापन करण्यात त्यांच्या असमर्थतेमुळे १८५७ मधील आर्थिक घबराट उद्भवली; ही महासंकटापूर्वीच्या अमेरिकन इतिहासातील सर्वात मोठ्या आर्थिक घसरणीतील एक होती. १८५७ मधील या आर्थिक घबराटीचा परिणाम म्हणून अनेक वर्षे टिकलेली एक तीव्र आर्थिक मंदी निर्माण झाली. उद्योगधंदे आणि बँका बंद पडल्या, बेरोजगारी वाढली आणि शेअरबाजार घसरला.

बुकॅनन यांच्या अध्यक्षतेच्या काळात दक्षिणेकडील राज्यांनी संघराज्यातून विभक्त होण्याची प्रक्रिया सुरू केली, आणि 1860 मध्ये रिपब्लिकन अब्राहम लिंकन यांच्या निवडीला प्रतिसाद म्हणून त्यांनी संघराज्यापासून वेगळेपणा स्वीकारला. विभक्तीच्या या संकटाबाबत बुकॅनन यांनी निष्क्रिय भूमिका घेतली; त्यांचा युक्तिवाद असा होता की, विभक्तीला बलपूर्वक रोखण्याचा अधिकार संघीय सरकारकडे नाही. ठाम कृतीच्या या अभावामुळे विभक्तीची चळवळ अधिक वेगाने पुढे सरकली. त्यांच्या ठोस नेतृत्वाच्या अभावाने आणि विभक्तीच्या संकटाला सामोरे जाण्यासाठी निर्णायक पावले उचलण्यास त्यांनी दाखविलेल्या अनुत्सुकतेमुळे दक्षिणेकडील राज्यांमध्ये अशी समज दृढ झाली की, लष्करी प्रतिकाराला सामोरे न जाता ते संघराज्य सोडू शकतात.

१८६० मध्ये अब्राहम लिंकन, पहिले रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्ष, निवडून आले. १ जानेवारी १८६३ रोजी राष्ट्राध्यक्ष लिंकन यांनी अंतिम मुक्तता जाहीरनामा (Emancipation Proclamation) यावर स्वाक्षरी करून तो जारी केला, ज्यामध्ये असे घोषित करण्यात आले की कॉन्फेडरेटांच्या ताब्यातील प्रदेशांतील सर्व गुलाम बनविलेले लोक मुक्त करण्यात यावेत. या कार्यकारी आदेशाचा गृहयुद्धावर लक्षणीय परिणाम झाला, कारण त्यामुळे हा संघर्ष केवळ संघराज्य टिकवून ठेवण्यापुरता मर्यादित राहिला नाही, तर गुलामगिरीचा अंत करण्यासाठीचा संघर्षही बनला. मुक्तता जाहीरनाम्यामुळे सर्व गुलाम बनविलेल्या व्यक्तींना तात्काळ स्वातंत्र्य मिळाले नाही. तो विशेषतः कॉन्फेडरेटांच्या ताब्यातील प्रदेशांना लागू होता, जिथे संघराज्याचा अधिकार मर्यादित होता. संघराज्याची सैन्यदले पुढे सरकली आणि कॉन्फेडरेटांच्या प्रदेशांवर नियंत्रण मिळवू लागली तसे हा जाहीरनामा अंमलात आणला गेला, आणि त्या भागांतील

गुलाम बनविलेले लोक मुक्त करण्यात आले. अमेरिकेतील गुलामगिरीच्या अखेरच्या उन्मूलनाकडे नेणारे हे एक निर्णायक पाऊल ठरले आणि अमेरिकेच्या संविधानातील तेराव्या दुरुस्तीचा मार्ग मोकळा झाला; ही दुरुस्ती ६ डिसेंबर १८६५ रोजी मंजूर होऊन अनुसमर्थित करण्यात आली.

१८५० च्या दशकापासून पुढे रिपब्लिकन शिंग गुलामगिरीच्या प्रश्नाच्या संकटात होते. देशातील दोन प्रमुख विभाजने ही राजकीय विचारांच्या दोन प्रमुख वर्गांचे प्रतिनिधित्व करीत होती. १८५६ मध्ये विभाजनाची प्रक्रिया सुरू झाली, जेव्हा गुलामगिरीविरोधी आणि गुलामगिरीसमर्थक गट गुलामगिरीविषयीचे आपापले मत टिकवून ठेवण्याच्या प्रयत्नात कॅन्सस प्रदेशात गेले, अगदी त्याच वेळी फिलाडेल्फिया लाओदिकेयापासून विभक्त केले जात होते. डेमोक्रेट्स गुलामगिरीसमर्थक होते आणि रिपब्लिकन गुलामगिरीविरोधी होते.

१८५६ मध्ये, “ब्लीडिंग कॅन्सस” हे निकटवर्ती युद्धाचे सूक्ष्मरूप दर्शवत होते. त्या वर्षी, गुलामगिरीसमर्थक डेमोक्रेटची रिपब्लिकन शिंगाच्या प्रमुखपदी निवड झाली, आणि त्याचे निष्फळ नेतृत्व अलीकडील या अंतिम दिवसांपर्यंत एका निष्फळ अध्यक्षपदाचे प्रतीक बनले. तो पहिल्या रिपब्लिकन अध्यक्षाच्या आधी आला, ज्याला ब्युकेननच्या अध्यक्षपदाने मागे सोडलेल्या गोंधळाची साफसफाई करण्यास भाग पाडले गेले.

१८६३ पर्यंत, रिपब्लिकन शिंगाने प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशूच्या इतिहासातील सर्वात महत्त्वपूर्ण कार्यकारी आदेश जारी केला. हा कार्यकारी आदेश गुलामगिरीसंबंधी होता. त्या जाहीरनाम्यातील एका परिच्छेदात असे म्हटले आहे, “की आपल्या प्रभूच्या एक हजार आठशे त्रेसष्टाव्या वर्षातील जानेवारी महिन्याच्या पहिल्या दिवशी, कोणत्याही राज्यात किंवा राज्याच्या निर्दिष्ट भागात गुलाम म्हणून धरून ठेवलेल्या सर्व व्यक्ती—ज्या ठिकाणचे लोक त्या वेळी युनायटेड स्टेट्सविरुद्ध बंडखोरीत असतील—त्या त्या वेळी, त्यानंतर, आणि कायमस्वरूपी मुक्त असतील; आणि युनायटेड स्टेट्सचे कार्यकारी शासन, त्याच्या सैनिकी व नौदल अधिकारासह, अशा व्यक्तींचे स्वातंत्र्य मान्य करील व टिकवून ठेवील, आणि अशा व्यक्तींना, किंवा त्यांपैकी कोणालाही, त्यांच्या प्रत्यक्ष स्वातंत्र्यासाठी ते जे काही प्रयत्न करतील, त्यांना दडपण्यासाठी कोणतीही कृती किंवा कृतींचा अवलंब करणार नाही.” त्या टप्प्यावर गुलामगिरीच्या समस्येचे निराकरण ऐतिहासिकदृष्ट्या अपूर्ण असले, तरी लिंकनने, “कोणत्याही राज्यात गुलाम म्हणून धरून ठेवलेल्या सर्व व्यक्ती ... त्या त्या वेळी, त्यानंतर, आणि कायमस्वरूपी मुक्त असतील,” असे लिहिले, तेव्हा राज्यघटनेचे सार ओळखले गेले.

लिंकन संविधानात व्यक्त झालेल्या त्या मूलभूत तत्त्वाकडे परत येत होता, ज्यात असे घोषित केले आहे की “सर्व मनुष्य समान रीतीने निर्माण केले गेले आहेत.” त्याच वेळी, जेव्हा प्रोटेस्टंट शिंग आपल्या मूलभूत भविष्यवाणीचा—म्हणजे गुलामगिरीच्या भविष्यवाणीचा—नकार करीत होते, तेव्हा लिंकन त्या मूलभूत सत्यांकडे परत येत होता. म्हणून, अगदी त्याच काळात जेव्हा रिपब्लिकन शिंगाने गुलामगिरीसंबंधी आपल्या इतिहासातील सर्वात महत्त्वाचा “कार्यकारी आदेश” जारी केला, तेव्हा प्रोटेस्टंट शिंगानेही गुलामगिरीच्या भविष्यवाणीविषयी—जी मोशेच्या शपथेने व शापाने प्रतिक्रमात्मकरीत्या दर्शविली गेली होती—आपल्या भविष्यसूचक इतिहासातील सर्वात महत्त्वाचा कार्यकारी आदेश केला. रिपब्लिकन शिंगाने पायाभूत तत्त्वांकडे परत जाण्याची निवड केली; प्रोटेस्टंट शिंगाने आपल्या पायाभूत तत्त्वांचा नकार करून, ज्यांच्याकडे कधीही परत जाऊ नये अशी त्याला सूचना देण्यात आली होती, त्यांच्याकडे परत जाण्याची निवड केली.

1863 मध्ये, प्रजासत्ताकी शिंग दोन छावण्यांत विभागले गेले होते, जसे यारोबाम आणि रहोबाम यांच्या काळात प्राचीन इस्राएलचे राज्य विभागले गेले होते. 1863 मध्ये, प्रोटेस्टंट शिंग प्रजासत्ताकी शिंगाशी कायदेशीररीत्या जोडले गेले, जसे बेथेल आणि दान येथील यारोबामच्या दोन वेदिकांनी दर्शविले आहे. ही दोन शिंगे इतिहासभर एकमेकांच्या समांतर चालत राहतात, आणि 1863 चा इतिहास विशेषतः शेवटच्या दिवसांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो.

काही भविष्यसूचक अपवादांसह मिलराइट इतिहासाची पुनरावृत्ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात होते. त्या अपवादांपैकी एक असा आहे की, मिलराइट इतिहासात लक्षित श्रोते प्रथम चळवळीबाहेरील लोक होते, आणि त्यानंतर चळवळ स्वतः होती. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीत प्रकटीकरण अठरा येथील दोन आवाज

दोन लक्षित श्रोत्यांची ओळख करून देतात; परंतु ती लक्ष्ये मिलराइट इतिहासाच्या उलट क्रमाने आहेत. पहिले लक्ष्य देवाचे लोक आहेत, आणि दुसरा आवाज देवाच्या त्या इतर कळपासाठी आहे, जे अजूनही बाबेलमध्ये आहेत.

आणखी एक भविष्यवाणीजन्य सावधानतासूचक मुद्दा असा आहे की, जरी दोन्ही इतिहास एका मंडळीतून दुसऱ्या मंडळीपर्यंत अतिक्रमण करतात, तरी मिलरवादी फिलाडेल्फियाहून लाओदिकियाकडे गेले, आणि तिसऱ्या देवदूताची सामर्थ्यशाली चळवळ लाओदिकियाहून फिलाडेल्फियाकडे जाते. यावरून हे ओळखले जाते की मिलरवादी सहाव्या मंडळीपासून सातव्या मंडळीपर्यंत गेले, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजार सातव्या मंडळीपासून आठव्या मंडळीपर्यंत जातात, जी सातांपैकी आहे.

१८६३ च्या सुमारासच्या इतिहासात रिपब्लिकन शिंगाने गुलामगिरीसमर्थक राष्ट्रापासून गुलामगिरीविरोधी राष्ट्राकडे आपली चाल सुरू केली. त्या इतिहासातील संकटाने दोन राजकीय पक्ष स्थापन केले, जे या "शेवटच्या दिवसांत" तेच परस्परविरोधी प्रतिस्पर्धी आहेत. जसा त्या इतिहासातील पहिला रिपब्लिकन अध्यक्ष युद्ध संपल्यानंतर केवळ काही दिवसांतच हत्या करण्यात आला, तसाच शेवटचा रिपब्लिकन अध्यक्ष प्रतीकात्मकरित्या हत्या करण्यात आला आणि जग आनंद करित असताना तो रस्त्यावर मेलेला असल्याप्रमाणे पडून राहिला. त्याची हत्या केवळ गृहयुद्ध संपल्यानंतर काही दिवसांनी झाली नव्हती, तर अंतिम गृहयुद्ध सुरू होण्याच्या अगोदरच झाली.

पहिल्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षांच्या आधी अमेरिकेच्या इतिहासातील सर्वात निष्प्रभ राष्ट्राध्यक्ष आले होते, आणि शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षांच्या आधीही तसेच होईल. पहिल्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षांच्या आधी असलेल्या डेमोक्रेटिक राष्ट्राध्यक्षांच्या निष्प्रभतेमुळे अशी संकटपरिस्थिती उद्भवली की ती पुढे यादवी युद्धात परिवर्तित झाली, आणि तीच निष्प्रभता आता घडत आहे. शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षांच्या आधी असलेल्या डेमोक्रेटिक राष्ट्राध्यक्षांनी अर्थव्यवस्थेचे असे व्यवस्थापन केले की त्यातून त्या काळापर्यंत अमेरिकेच्या इतिहासातील सर्वात मोठी आर्थिक घसरण निर्माण झाली. ती दोन शिंगे रविवारच्या कायद्यापर्यंत समांतर धावतात. १८६३ मध्ये दोन्ही शिंगांची पहिली पिढी सुरू झाली, आणि दोन्ही शिंगांसाठी चौथी व अंतिम पिढी पूर्वेकडे तोंड करून सूर्याला नतमस्तक होत असेल.

एलियाचा संदेश हा इशान्याच्या संदेशाची पुष्टी करणाऱ्या देवाच्या न्यायनिवाड्यांसह नेहमीच येतो. जगातील समाज आता जलप्रलयापूर्वीच्या लोकांप्रमाणे जगत आहे. ते खात आहेत, पीत आहेत, आणि जे काही समस्या उद्भवू शकतात त्यांचे निराकरण जागतिकतावादी तंत्रज्ञान-महाकाय करतील, अशी अपेक्षा बाळगत आहेत. देवाचे वचन हे स्पष्ट करित आहे की जग आता एका प्रचंड संकटाच्या उंबरठ्यावर आहे.

"'रात्रीविषयी काय?' या संदेशांचा अर्थ मला कळतो काय? महान उपचारयोजनेच्या अंतिम कार्यात त्यांचे स्थान काय आहे, हे मी समजतो काय? 'भविष्यवाणीच्या खात्रीलायक वचनाशी' मी इतका परिचित आहे काय की माझ्या सभोवती घडणाऱ्या घटनांतून येणारा राजा अगदी दाराशी आला आहे, याचा ठोस पुरावा मी पाहू शकतो? देवाने दिलेल्या प्रकाशाच्या दृष्टीने माझ्यावर असलेली जबाबदारी मला जाणवते काय? त्याचा कारभारी म्हणून माझ्यावर सोपविण्यात आलेले प्रत्येक गुणदान मी नाश पावत असलेल्यांना वाचविण्याकरिता सुयोग्य दिशेने केलेल्या प्रयत्नांत वापरत आहे काय? की मी कोमट व उदासीन आहे, दुष्ट जगाशी अंशतः मिसळून गेलेलो आहे, आणि देवाने मला दिलेली साधने व क्षमता मुख्यतः स्वसंतोषासाठी वापरत आहे, त्याच्या कार्याच्या प्रगतीपेक्षा स्वतःच्या सुलभतेची व सुखसोयीची अधिक काळजी करित आहे? माझ्या आचरणाने मी 'जगात बळावत चाललेल्या या समजुतीस दृढ करित आहे काय की सातव्या दिवसाचे अँडव्हेटिस्ट कर्णा अनिश्चित ध्वनी देत आहेत, आणि जगिकांच्या मार्गाने चालत आहेत?'"

"जगाला त्यांच्या अधर्मासाठी शिक्षा करण्यासाठी येणाऱ्या देवाच्या पावलांचा आवाज आपण ऐकत आहोत. काळाचा अंत आपल्या अगदी समीप आला आहे. जगातील रहिवासी जाळून टाकण्यासाठी पुंजक्यांमध्ये बांधले जात आहेत. तुम्हीही तणाबरोबर बांधले जाल काय? तुम्हाला याची जाणीव आहे काय की दरवर्षी हजारो आणि हजारो, आणि दहा हजारांच्या दहापट जीव नाश पावत आहेत, आपल्या पापांत मरत आहेत? देवाच्या पीडा

आणि न्यायनिवाडे आधीच आपले कार्य करीत आहेत, आणि सत्याचा प्रकाश त्यांच्या मार्गावर पडू दिला गेला नाही म्हणून जीव विनाशाकडे जात आहेत." General Conference Daily Bulletin, April 1, 1897.

रात्री माझ्या जीवाने मी तुझी अभिलाषा धरली आहे; होय, माझ्या अंतर्दामधील माझ्या आत्म्याने मी तुला लवकर शोधीन; कारण जेव्हा तुझे न्यायनिर्णय पृथ्वीवर प्रकट होतात, तेव्हा जगातील रहिवासी नीतिमत्ता शिकतील. यशया 26:9.